žádost o obnovu tímto omylem. Ze spisů je zřejmo, že ukládací úřad oznámil jí výměrem ze dne —, který jí byl dne 29. července 1919 doručen, že k nabývací hodnotě připočteny budou náklady spojené s novostavbou po požáru částkou 3980 K (po odečtení vyplaceného pojistného per 11.020 K).

Dověděla se tedy stěžovatelka již dne 29. července 1919 o skutkovém zjištění, z něhož úřad vyměřovací co do náhrady škody požárem utrpěné bude vycházeti, a měla již v řízení samém, jak v řízení ukládacím, tak i pak v řízení instančním dosti příležitosti, aby na sběhlý omyl poukázala a přivodila opravu onoho skutkového zjištění, úřadem jí sděleného. Jestliže tak učiniti opomenula, nemůže se vzhledem k zásadě svrchu uvedené po pravoplatnosti rozhodnutí již opravy té domáhati obnovou.

Dovolává-li se stížnost ustanovení §§ 242 a 1388 o. z. o., stačí poukázati na to, že ustanovení ona jednají o početních omylech, o které však v daném případě vůbec nešlo, nýbrž šlo jedině o otázku, je-li dána podmínka obnovy řízení. Ta dle názoru nejvyššího správního soudu dána není a musela proto stížnost býti zamítnuta jako bezdůvodná.

Č. 924.

Zabírání bytů: * Přidělení zabraného bytu spolku k účelu ubytování osob jim blíže určených neodporuje zákonu.

(Nález ze dne 5. září 1921 č. 8910.)

Věc: Bedřich J. na S. proti nájemnímu úřadu na Smíchově o přidělení zabraného pokoje.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — — — — — — — — — —

O stížnosti uplatňující nezákonnost uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stěžovatel namítá, že byt zabraný lze přiděliti pouze přímým spotřebitelům, tudíž fysické osobě a nikoliv spolku. Účelem zákona o zabírání bytů jest, aby byla zmírněna nouze o byty a aby zároveň se stanoviska sociálního vyrovnány byly rozdíly po stránce bytové osob žijících v přepychu nebo pohodlí a osob postrádajících nejnutnějších podmínek životních v tomto směru a směřuje tudíž zákon, jak tomu zřejmě nasvědčuje ustanovení § 13, v první řadě k tomu, aby zabrané byty byly přiděleny k účelům obývacím. V daném případě není sporu o tom, že příděl zabraného pokoje stal se k účelu bytovému. Je-li tomu tak, nerozhoduje nikterak, zda zabrané místnosti byly přikázány fysické osobě nebo právnické (spolku), když zákon v § 13 takového rozdílu nečiní a osoby právnické nevylučuje.

§ 13, odst. 2 přiznává sice stěžovateli, jako majiteli zabraného pokoje, nárok negativního obsahu, totiž brániti se proti pronájmu určitému nájemníku, pokud by opatření bylo osobním, rodinným a zdravotním poměrům jeho na újmu. Stěžovatel proti »N. J. S.« samotné, jíž zabraný pokoj byl přidělen, nečinil námitek ve smyslu § 13, odst. 2 bytov. zákona. Než i kdyby se námitka jeho, že není přípustno, aby zabraná místnost

byla přidělena spolku, který by si sám určil kdykoliv a jakéhokoliv nájemníka neb i několik nájemníků, vykládala v ten smysl, že stěžovatel bránil se proti pronájmu »N. J. S.« jako takové vzhledem ke kolisi s jeho osobními rodinnými a zdravotními poměry, je z naříkaného rozhodnutí zjevno, že úřad uvážil, že účelem »N. J. S.« jest ubytovati jen vysokoškolské studenty, osoby akademického vzdělání a slušné společenské úrovně, a že dospěl k úsudku, že individuelní poměry stěžovatelovy, pokud v řízení byly uplatněny, onomu přídělu v cestě nestojí.

Zdali toto hodnocení skutkových poměrů jest správné čili nic, jest otázka skutková, nikoliv právní, jejíž zodpovědění soud nemůže zkoumati co do správnosti věcné, nýbrž toliko po stránce formální (§ 6 zák. o správ. soudě). V tomto směru však není ani stížností žádná vada vytýkána ani soud sám v mezích své povinnosti (§ 6, odst. 2 zák. o správ. soudě) vady nenalezl, neboť šlo jen o hodnocení okolností samozřejmých a nesporných, které nebylo třeba zvláště zjišťovati.

Jest ovšem pravda, že z právní povahy nájemce, jakým jest »N. J. S.«, plyne, že stěžovatel, který ostatně proti nynějšímu užívateli zabraného pokoje námitek nečiní, nebude moci v době přídělu vznésti námitek proti určitým fysickým osobám, které spolek v zabrané místnosti časem ubytuje. Jeho postavení nelíší se však od postavení majitele bytu v tom případě, když nájemce zabrané části bytu přijal podnájemníka, což jest dle zákona přípustno (srov. § 20 čís. 1 »chování osob, které nájemce přijal do místností najatých«) a což není zásadně vyloučeno ani tehdy, když nájemce zabraných místností spoluužívá nevyhnutelně nutného příslušenství (§ 15, odst. 2 cit. zák.)

Nedostává-li se však majiteli bytu vzhledem k právní povaze nájemce preventivní ochrany dle § 13, odst. 2 zák., poskytuje mu ustanovení § 20 zák. právní ochranu pro případ, že by jeho osobní, rodinné a zdravotní poměry byly ohrožovány bezohledným a nenáležitým chováním osob, které nájemník do najatých místností přijal.

Dle shora uvedených úvah jeví se tudíž stížnost neodůvodněnou a bylo ji proto zamítnouti.

Č. 925.

Zabírání bytů: * Pouhé nastěhování nábytku do zabrané místnosti nemaří účel zabrání a není nakládáním s bytem, trestným dle §§ 10 a 29 zák. byt.

(Nález ze dne 5. září 1921 č. 9547.)

Věc: Joachim H. v B. proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — — — — — — — — — — — [1])

[1]) Důvody podrobně nereprodukujeme pro zastaralost látky, která jinak nemá širšího významu.